

De aanmelding

In mei 1994 hebben we ons als adoptiefouders aangemeld bij Justitie. Ergens in maart 1995 kregen we bericht dat we 6 V.I.A. - bijeenkomsten moesten volgen. De juiste data waren nog niet bekend. Van november 1995 tot en met februari 1996 hebben we deze gevolgd in Amsterdam. In die bijeenkomsten werd naar ons gevoel te veel de nadruk gelegd op wat er allemaal mis kan gaan bij adoptie. Ook kregen we een gevoel van "Hoe halen jullie het in je hoofd om een kind te willen adopteren?" De bijeenkomsten waren 's ochtends en 's middags hadden we gelukkig ook vrij omdat we meestal thuis zaten met een knetterende hoofdpijn. Gelukkig zat er iedere keer 2 weken tussen de bijeenkomsten. Dan was het nare gevoel weer afgezaakt om weer met een bepaalde vorm van woede naar de volgende bijeenkomst te gaan. Ik begrijp best dat enige voorlichting nodig is, maar als we via de natuurlijke weg een kind hadden kunnen krijgen, had niemand ons zo 'gemangeld'

Voorlichtingscursus

Na de voorlichtingscursus kregen we op 19 juni 1996 iemand van de raad voor de Kinderbescherming op bezoek. We hadden ons hele huis gepoetst en maakten ons erg nerveus. Helemaal niet nodig, maar dat doe je dan toch. Het gesprek verliep heel prettig. Die dame deed het werk al 25 jaar en stelde ons erg op ons gemak. Ze wilde weten waarom we een kind wilden adopteren, wat voor kind we willen, hoe onze relatie is en hoe we elkaar zagen als partner. Vragen die wij normaal gesproken niet zouden beantwoorden, maar nu wel omdat we afhankelijk waren van haar. Ze voelden we dat tenminste. Ook moesten we ons medisch laten keuren. Dat kon niet bij je eigen huisarts, dus zochten wij een keuringsarts op. Die had geen idee wat er van hem verlangd werd. Dus bleef het onderzoek beperkt tot het meten van de bloeddruk en hartslag en het testen van reflexen. Conclusie: we blijven nog wel even leven naar het schijnt. De raad voor de Kinderbescherming stuurde een positief advies naar justitie en in augustus 1996 kregen we beginseltoestemming. Toen waren we al twee jaar bezig. We schreven ons in bij Wereldkinderen, een bemiddelaar die contact heeft met veel landen. Dat was voor ons van belang, want we waren beperkt in onze landenkeuze.

Vakantiedagen

Er zijn landen waar je 4 tot 8 weken moet verblijven voordat je met je kind naar huis kan gaan. Dat konden wij ons financieel en qua vakantiedagen niet veroorloven. Volgens de cao waaronder ik viel kreeg ik 2 vrije dagen voor adoptie, terwijl een zwangere vrouw 16 weken krijgt. "Maar u bent niet ziek", zeiden ze bij personeelszaken. "Nee, maar als wij een kind van 3 jaar krijgen, moeten we wel in korte tijd 3 jaar inhalen! Maar ik ben niet ziek nee." In die tijd bestond er nog geen adoptieverlof. Wel trof ik een goede manager met wie ik de afspraak maakte dat ik per jaar 10 vakantiedagen mocht opsparen. In december 1996 hadden we een kennismakingsgesprek. We kozen voor een kind uit Haïti, omdat dat landkinderen escorteert. Dat betekent dat ze het kind begeleiden naar Schiphol. De wachttijd bedroeg op dat moment 12 maanden. Men vertelde dat de procedure in juli 1997 zou starten, maar dat gebeurde niet.

De wachttijd

De wachttijd bleek te zijn opgelopen tot 24 maanden, omdat er in Haïti een nieuwe directrice was aangesteld. Deze hield zich eerst bezig met het reorganiseren van het kindertehuis. Alle aanvragen lagen stil. Op 17 januari 1998 werden we gebeld. Of we belangstelling hadden voor een Roemeens kind. Een jaar eerder kwamen we niet in aanmerking voor adoptie uit Roemenië, omdat ik werkte en niet Ron. Nu waren de regels veranderd en hoefde Ron geen werkgeversverklaring meer te overleggen. We hadden de keuze: "acute" een kind uit Roemenië misschien helemaal geen kind. Dus kozen we voor Roemenië. De wachttijd voor een kind uit Haïti was inmiddels opgelopen tot 36 maanden. Gemakkelijk was deze omschakeling niet. We hadden ons helemaal toegeleefd naar een donker kind. In januari moesten we omschakelen, toch een blank kind. Het klinkt misschien raar, maar we hadden een droombeeld, dat we ineens kwijtraakten.

De verandering

We hadden veel gelezen over Haïti en waren aan dat beeld gehecht geraakt. We vonden het best moeilijk om daar afscheid van te nemen. We hadden zelfs al een naam bedacht, die we gebruikten als we over ons kind praatten. Van die naam zijn we toen maar afgestapt, want die naam hoorde bij Haïti. Het werd dus Roemenië. En toen kwam de dossiervorming: een uittreksel uit het huwelijksregister, uittreksels uit het geboorteregister, bewijs van goed gedrag. Dat viel allemaal nog wel mee. Maar toen moest ik een werkgeversverklaring hebben, in het Roemeens vertaald, ondertekend door mijn werkgever. Zijn handtekening geverifieerd door een notaris. De handtekening van de notaris weer geverifieerd door de rechtbank. En datzelfde gold voor de gezondheidsverklaring afgegeven door onze huisarts. We kregen het allemaal voor elkaar. Gelukkig vonden we een notaris die akkoord ging met een kopie van het paspoort van mijn werkgever en onze huisarts om hun handtekeningen te verifiëren. Ook moesten we in een brief uitleggen waarom we een kind uit Roemenië wilden adopteren.

In scene gezet

We moesten foto's maken van de aanstaande kinderkamer, van ons huis en van de woonkamer: geen asbak, geen alcohol, geen huisdier in het zicht. En een foto van onszelf, niet in spijkerbroek. Van dit alles is een dossier gemaakt. De notaris van Wereldkinderen heeft daar zijn handtekening op gezet. Ook die handtekening moest natuurlijk weer geverifieerd worden door de arrondissementsrechtbank. Via justitie, Buitenlandse Zaken en de Roemeense ambassade, die op alle blaadjes een stempel heeft gezet, is het dossier naar Roemenië gestuurd. Ik begreep best dat ze kinderhandel proberen te voorkomen, maar dit is de bureaucratie ten top.

Wachttijd 2

De wachttijd voor Roemenië bedroeg 9 maanden. We dachten: als de papieren in Roemenië liggen, kunnen we na 9 maanden ons kind ophalen. Maar nee hoor, begin 1999 zouden we pas een voorstel kunnen verwachten en dan zou het nog een half jaar duren voor we konden afreizen. Omdat onze beginseltoestemming in augustus 1999 afliep, belde ik in februari 1999 maar eens met Wereldkinderen om te vragen hoe de stand van zaken nu in Roemenië was. Toen bleek dat ze al vanaf november 1998 geen voorstellen meer hadden gehad. Er was een nieuwe regering in Roemenië gekomen en die wilden de gehele adoptieprocedure opnieuw gaan bekijken.

In maart 1999 reisden een vertegenwoordiging van Wereldkinderen naar Roemenië om de zaken daar te bespreken. Toen bleek dat men alleen adoptievoorstellen wilden doen in combinatie met projecthulp. Hierover moest de directie van Wereldkinderen een uitspraak doen. Uiteindelijk namen die een positief besluit. Maar men kon ons nu helemaal geen tijdsbestek meer geven. De moed zonk ons in de schoenen. Er werd ons gevraagd of we weer wilden overstappen naar Haïti. Alleen kwamen daar geen meisjes vandaan. En een meisje had onze voorkeur.

De Kinderbescherming

Toen kwam er een brief van de kinderbescherming. In verband met de verlenging van onze beginseltoestemming moest er weer een medische verklaring ingevuld worden. Ook volgde er nog een huisbezoek. Ron ging helemaal door 't lint. Stom toevallig nam diezelfde dag Wereldkinderen op met de vraag of wij al een beslissing hadden genomen om over te stappen naar Haïti. Ron kon zich niet inhouden. Hij gooide alles eruit in dat telefoongesprek. Na 5 minuten belde de medewerkster op met de mededeling dat er ook meisjes uit Haïti kwamen. Diezelfde week heb ik ze nog opgebeld om te vertellen dat we die overstap wilden maken.

Geen aanvraag

We maakten een afspraak om de 1e week van mei 1999 naar Den Haag te komen. Deze afspraak werd later vervroegd naar 27 april. Anke Jorritsma van Wereldkinderen was heel erg enthousiast. Er lag op dat moment nog geen enkele Nederlandse aanvraag in Haïti. Als we wilden hadden ze zelfs al een voorstel van een gezin van 4 kinderen voor ons. Dat overviel ons nogal en we besloten om daar niet op in te gaan. Er moest weer een nieuw dossier worden aangelegd: uittreksel uit het huwelijksregister, uittreksels uit het geboorteregister, uittreksels uit het persoonsregister, werkgeversverklaring, verklaring van de huisarts dat we goede ouders zouden zijn, 2 brieven van bekenden, een brief van onszelf, een mandaat afgegeven door een notaris voor een advocaat in Haïti om onze belangen aldaar te behartigen en een opgave van de Postbank van ons saldo in gulden en dollars.

Solvabiliteitsverklaring

Deze verklaring bewaarde we voor het laatst. Dat zou volgens ons het makkelijkste document zijn. Vergeet het maar, we hebben een half uur bij het informatieloket gestaan van het hoofdpostkantoor. Men deelde ons daar mede dat ze zo'n verklaring niet invulden. We hadden alles mee, paspoorten, de vertaling in het Frans, het laatste dagafschrift. Ze hoefden alleen de gegevens over te nemen op eigen briefpapier, maar nee. Ondertussen waren we door de gehele adoptieprocedure al zo gehard dat we halsstarrig bleven staan. En dat heeft geholpen...

Na een aantal telefoongesprekken was iemand in Amsterdam bereid om voor ons die verklaring op te stellen. Zo dat was ook weer gelukt. Onze persoonlijke brief moest nog langs het consulaat van Haïti. Daarnaast moesten we ieder nog een 6 tal pasfoto's meesturen. Het dossier was compleet en alles kon naar Den Haag. Dinsdag 25 mei 1999 werd er gebeld. De 2 aanbevelingsbrieven van onze vrienden waren niet goed. Ron werd kwaad. Onze hoop op een spoedig resultaat daalde weer. We zagen het niet meer zitten. Maandag 31 mei 1999 was ik vrij, omdat de medewerkster van de Kinderbescherming weer langs kwam voor een gesprek in verband met de verlenging van de beginseltoestemming.

Voicemail

We sliepen uit en toen we om 11 uur de voicemail afluisterden, bleek dat Anke gebeld had. Ron vroeg of ik wilde terugbellen, hij had het even gehad. Waarschijnlijk was er weer iets niet goed met het dossier. Hij was bang dat hij dan heel erg kwaad zou worden. Dus belde ik terug. Het was geen slecht nieuws, maar goed nieuws. Er was een voorstel van een meisje, geboren 24 december 1996, genaamd Jennifer. Ze was geboren. We konden het niet geloven, maar het was toch echt zo. Diezelfde dag hebben we de onvolledige brieven laten aanpassen en vertalen en opgestuurd.

Ingelijst

De volgende dag kregen we haar foto's en informatie over de achtergrond. Wat was ze mooi. Eén van de foto's hebben we direct ingelijst en in de huiskamer neergezet. We konden nu elk moment naar haar kijken, Jennifer onze dochter. In december zou ze naar Nederland komen. Nog 6 maanden. Wat een tijd nog. In de zomer namen we één week vakantie op. Die gebruikten we om Jennifers kamertje op te knappen. Ik ben ook direct weer aan het breien geslagen. Toen de nieuwe gids van Centerparcs in de bus lag, hebben we direct een midweek geboekt. De telefoniste vroeg of Jennifer in een kinderbed of in een gewoon bed sliep. Ik koos maar voor het laatste. Ik kon moeilijk zeggen dat we dat niet wisten. Verder zijn we druk in de weer geweest voor het aankomstkaartje. Hiervoor had ik 75 beertjes Paddington geborduurd. Nu moest de tekst nog bedacht worden.

Het kaartje

De tekst werd uiteindelijk: Vanaf mei 1994 hebben we hier naar uitgekeken. Het werd een zwangerschap van vele weken. Eindelijk is ze dan op Schiphol geland. Nu staan we met zijn drieën hand in hand. Haïti en Nederland zijn voor altijd één in ons gezin. Vandaag is er een nieuw begin. En om er voor te zorgen dat we in het begin alle rust kregen om aan elkaar te wennen bedachten we het volgende: Omdat wij nog moeten wennen aan het gezinsleven, verzoeken wij jullie ons hiervoor de nodige tijd te geven. Vooralsnog dus geen bezoek, bellen, schrijven e-mailen is ons verzoek. Ondertussen kregen we periodiek foto's toegestuurd van Jennifer. Wat ons opviel is dat ze op alle foto's op blote voeten staat. Hoe lang ze was wisten we nog steeds niet. Op 27 september vond de voorbereidende bijeenkomst bij Wereldkinderen plaats. Anke kon nog niets of wilde nog niets zeggen over een eventuele aankomstdatum. We kregen ook nog een brief met verdere uitleg. We kochten kleding voor Jennifer en gym schoenen. De maat was op de gok. Waarom kwam er toch niemand van Wereldkinderen op het idee om een keer een meetlat mee te nemen naar het kindertehuis en een weegschaal. Dan kunnen de kinderen in ieder geval opgemeten worden.

Videoband thuis

Op de bijeenkomst konden ze nog niets zeggen over een eventuele aankomstdatum. We maakten daar kennis met nog 2 ouderparen, de één kreeg een meisjestweeling en de andere 2 broertjes. Wel zagen we daar een videoband over het tehuis in Haïti. Deze band schaften we aan. En toen we deze band kortgeleden nog eens bekeken, ontdekten we Jennifer op de schoot van een verzorgster. Weer een stukje verleden bewaard. Op 15 oktober 1999 belde Anke ons op. Het paspoort van Jennifer was klaar. Alleen de andere papieren waren nog niet in orde. Omdat er geen officiële afstandsverklaring is, mocht ze haar achternaam niet houden. Deze moest omgezet worden in een 2e voornaam. Dit betekende dat ze niet mee kon reizen in november met de andere kinderen. Het zou pas december worden. Wat waren we teleurgesteld toen we dit hoorden. Nog een maand langer wachten. We dachten dat we er waren, maar we werden weer teruggesmeten in de tijd.

Contact

We waren helemaal "down". Ik geloofde het nu pas als we daadwerkelijk op Schiphol stonden. Vanaf dat moment belde ik elke vrijdag naar Wereldkinderen om op de hoogte te blijven. Op 5 november vertrok Marinka naar Colombia om vervolgens naar Haïti te gaan. Door vertraging opgelopen door vliegtuigpech kwamen Marinka en Anke pas op 15 november in Haïti. Renée kon ons nog geen nieuws over Jennifers procedure vertellen. Wel zei ze dat er een vlucht vóór de Kerst geboekt was. Lukt het dan niet, dan kwam Jennifer pas na de jaarwisseling. Ik probeerde het nog steeds positief in te zien. Alhoewel het me steeds moeilijker afging. Ron stopte met vrijwilligerswerk bij de omroep. Door alle drukte en emoties had hij een rustperiode nodig. Inmiddels waren je paspoort en rechtbankpapieren in orde. Cecile zou naar het consulaat gaan om een voorlopige verblijfsvergunning voor Jennifer te regelen. Volgens Anke waren er alleen nog problemen met de vlucht naar Nederland. Men stond op de wachtlijsten. Dit alles had te maken met de komende feestdagen en het naderende millennium.

Eigen willetje

Uiteindelijk spraken we Marinka. Die vond Jennifer een dametje met een eigen willetje. Prima, dat betekende dat ze zich psychisch goed ontwikkeld heeft. Marinka had Jennifers voetje getekend en veel foto's gemaakt. Volgens Marinka was Jennifer ongeveer 92 cm lang. Ze hadden geen meetlint in het tehuis. Jennifers voet was 14 cm lang en 7 cm breed. We hadden in ieder geval veel te grote schoenen meegestuurd. Op vrijdag 3 december sprak ik Marinka weer. Ze had die middag laat de ambassade van Jamaica gebeld. Daar lag Jennifers paspoort voor de visumaanvraag. Ze kreeg gelukkig een Nederlands personeelslid aan de lijn. Zo kon ze de situatie uitleggen. Dat er haast mee gemoeid was. Op donderdag 9 december sprak ik Marinka weer. Ze had dinsdagavond laat de ambassade in Jamaica gebeld. Het paspoort was weer richting Haïti gestuurd. Wanneer het paspoort in Haïti was, zou Cecile ermee naar het consulaat gaan. Daar moest men Jennifer een transitvisum verlenen voor Curaçao, omdat ze daar zou overstappen. Wanneer deze visum verstrekt was, konden ze de vlucht bevestigen. Dat betekende dus dat deze al geboekt was.

De vlucht richting Haïti

Na lang aandringen vertelde Marinka mij dat op zaterdag 18 december een vlucht geboekt stond richting Haïti en dat Jennifer of op 21 of op 22 december zou aankomen. Eigenlijk wilde Marinka dit nog niet vertellen, omdat ze nog steeds geen 100% zekerheid had dat alles zou lukken. Ik regelde onder voorbehoud mijn verlof. Woensdag 15 december zou mijn laatste werkdag zijn. En dat zou ik volledig vrij zijn tot en met 9 februari 2000. Vanaf 10 februari tot en met 23 februari zou ik halve dagen werken. Mijn hemel wat een tijd. Eindelijk kon ik na 5 jaar verlofsparen mijn dagen eindelijk opnemen. Ron kreeg last van "nestdrang". De heleboel werd op zijn kop gezet. De vloeren glommen je tegemoet. De inrichting werd veranderd. Alle draden werden weggewerkt (en dat waren er nogal wat). Het huis werd zogenaamd 'kindvriendelijk' gemaakt.

De Vreemdelingendienst

Op vrijdag 17 december 1999 belde ik de vreemdelingendienst voor een afspraak. We konden pas op 19 januari 2000 terecht. Met het telefoontje hadden we wel al voldaan aan de meldingsplicht. We belden de huisarts voor een afspraak. Daar konden we op maandag 27 december 1999 terecht. Dat hield in dat we alleen in de eerste week na Jennifers aankomst naar de gemeente hoefden te gaan. Dat scheelde weer. Ik was superrustig in die periode. Ron niet. Die was bloednerveus. Verveelde zich ook. Reneé belde ons nog om 16.00 uur om de nodige afspraken nog eens te bevestigen.

Meetingpoint op Schiphol

Ze had geen tijd gehad om ons een brief te schrijven. Ze vroeg ons om op dinsdagochtend 21 december om 08.45 uur bij het rood/witgeblokte kunstwerk (Meetingpoint) in de centrale hal van de treinen op haar te wachten. Daarna zouden we de dagpasjes ophalen. Dat zou ongeveer een half uur duren. De geplande aankomsttijd was 10.10 uur. De vliegtuigen uit Curaçao hebben de wind mee. Ron keek op internet. Het vliegtuig zou om 20.15 uur vertrekken uit Curaçao. We konden niet wachten. Maandag 20 december 1999. Reneé belde niet. Jennifer was dus onderweg.

Telefoon

De hele dag probeerden we de tijd te doden. Als we om 23.00 uur naar bed willen gaan, gaat de telefoon, Renée. Piet en Jennifer zitten nog op Haïti en hebben de vlucht op Curaçao dus gemist. "Lamgeslagen" gaan we maar weer naar beneden tv kijken. We zijn als door een bom getroffen. Om 0.30 uur toch maar naar bed gegaan. Om 3 uur was ik al weer wakker om aan mijn hazenslaapjes te beginnen. Om 08.30 uur belt Renée. Jennifer en haar begeleider Piet zaten inmiddels op Curaçao in een hotel. Gelukkig. Die middag zouden we horen hoe laat ze naar Nederland zouden vliegen.

We gaven Renée ons mobiele telefoonnummer. Het was gelukt om met een vlucht mee te kunnen. Woensdag 22 december om 5 uur werden we op Schiphol verwacht. Die middag brengen we door met het afmaken van de aankomstkaartjes. Het wordt een vroegertje die avond. Maar om 19.30 uur werden we weer gebeld. Dit keer door Marinka. Piet en Jennifer waren niet toegelaten tot de vlucht. Ze hebben direct contact gezocht met de KLM. De nieuwe aankomstdatum werd nu donderdag 23 december om 11.00 uur. We hielden dit niet langer vol zo.

Nieuwe datum

Ron belde later die avond nog eens met Marinka om zijn ei kwijt te kunnen. Met de nieuwe datum betekende het wel dat de tekst op de aankomstkaarten niet goed was. Jammer dan, daar konden we niets meer aan doen. Om 24.00 uur gaan we maar naar bed. De volgende dag, woensdag 22 december, ging om 08.00 uur de telefoon. Renée, of we om 10.00 uur op Schiphol wilden zijn. Piet en Jennifer zouden om 11.00 uur landen. O jee, als er nu maar geen files zijn, die staan er immers altijd en zeker om die tijd. Maar gelukkig die waren er niet en om 09.15 uur waren we op Schiphol.

Hostess Wendy

In alle consternatie waren we ons fototoestel vergeten. Renée is er om 09.45 uur. Gauw de dagpasjes opgehaald en toen naar de infobalie van de KLM om te checken of ze ook daadwerkelijk aan boord zijn. Maar gelukkig wordt dit bevestigd. Dan door de douane heen. Daar proberen we nog een wegwerpcamera te kopen, maar dat kon alleen met een instapkaart en die hadden we niet. Gelukkig vonden we Schipholhostess 'Wendy' die bereid was om voor ons weer terug te gaan door de douane en een camera te kopen. Ze brengt ons ook nog naar de juiste pier. Daar maakt ze ook de foto's voor ons. Daar hoeven we dan zelf niet meer om te denken.

Het vliegtuig is geland

En dan eindelijk is het vliegtuig er. Wat zaten er een hoop passagiers in het toestel. En dan eindelijk staat ze naast Piet in de slurf. Halverwege de slurf ontmoetten wij elkaar. Ze draagt de Minnie Mouse haarband. We zakken door onze knieën. We kijken elkaar aan. Jennifer slaat haar armen om Ron heen. Die tilt haar verder op. Vervolgens gaan we naar de babykamer, waar Jennifer wat te drinken en te eten kreeg. Vervolgens wachtten we met Piet op zijn bagage. We verlaten de hal via de douane en nemen afscheid van Piet en Renée. En dan zijn we eindelijk met zijn drieën. We gaan naar huis. Men heeft ons destijds gevraagd om voor het kwartaalblad van Wereldkinderen een stukje te schrijven over onze ervaringen van de eerste vier maanden.

Ons verslag

Buiten waait er een beste wind. Jennifer trekt al gauw de muts van haar jas over haar hoofd en duikt lekker weg in de nek van Ron. Bij de auto aangekomen zetten we haar achterin. Dan komen de eerste tranen. Jennifer laat zich gauw troosten. Ik neem haar op mijn schoot en daar gaan we naar huis. Thuis aangekomen zetten we haar op de bank. Ze begint direct te huilen als ze de hond en de poes ziet. Die is ze niet gewend. Ze is er duidelijk bang van.

We nemen haar mee naar haar kamer. Die herkent ze wel van de foto's. Ik verschoon haar luier. Hoe moet die om? Gelukkig staat er een afbeelding op de verpakking. Ze ziet een bal liggen en wil daar direct mee spelen. Daarna eten we een boterham en brengen haar naar bed. Algauw valt ze in een diepe slaap. Na 2 uur gaat Ron eens kijken. Ze wordt wakker en begint te huilen. Beneden gekomen zetten we haar op de bank. Met grote ogen kijkt ze om zich heen.

Slapen

's Avonds laat ze zich lekker voeren. In bed slapen wil ze niet. Ze valt bij Ron op schoot in slaap. We leggen haar 's avonds tussen ons in in bed. De volgende ochtend geef ik haar pap, maar dat levert een huilbui op. Dat wil ze dus niet. Dan maar een boterham, die gaat er gelukkig wel in. Nog steeds kijkt ze met zeer grote ogen om zich heen. Ron houdt ze steeds in de gaten. Die kan niet eens alleen naar de wc. Gelukkig kan ik wel weg. Er moeten immers Kerstboodschappen gedaan worden. Een echte Kerstsfeer hebben we niet. We zijn hartstikke moe. 's Middags om 16.00 uur verschijnt er een glimlach op haar gezicht.

Ze zoekt dan ook zelf toenadering. Ze wil spelen met de bal. Televisie vindt ze heel interessant. Daar wil ze het liefst 's morgens al naar kijken. Met haar vinger wijst ze dan naar het toestel. De eerste keer dat we daar nee op zeggen, ontaardt in een driftbuitje. Ze gaat in de hoek bij de bank zitten en begint hartverscheurend te huilen. We slaan daar geen acht op en dat helpt. In het begin vonden dit soort huilbuien diverse keren plaats, wanneer ze haar zin niet kreeg. De eerste dagen zijn we gekluisterd aan ons huis. De dinsdag na de Kerst gaan we voor het eerst met haar weg om schoenen te kopen. Dat was het. Schoenen met veters. De hele tijd wil ze op haar nieuwe schoenen lopen.

Feest

Het is dan ook feest als we weg gaan en ze haar schoenen uit de gang mag pakken. Het licht vindt ze fantastisch. Dat je zomaar op een schakelaar kunt drukken en dat het licht aangaat. Zeker in de tijd van Kerst hebben we veel feestverlichting in huis. Ze vergaapt zich er iedere dag aan. Dat is ook wel begrijpelijk als je uit een land komt waar dagelijks sprake is van stroomstoringen. In het begin zat Jennifer stokstijf in bad. Ze liet alles over haar heen komen. Ze begreep niet dat je ook plezier kan maken in het bad. Ik probeerde het met het maken van golven.

Vervolgens met het geven van speeltjes, zoals eendjes. Na een paar dagen begon ze plezier te krijgen in het badden. Wel is ze nog steeds een beetje huiverig voor de douche. Haren wassen is dan ook een probleem. Altijd huilen. Ik los het op door haar speelgoedpannetje te gebruiken voor het uitspoelen van de shampoo. De laatste keer zei ze zelf al dat ze niet zou huilen en dat deed ze ook niet. Afspoelen met de douchekop gaat ook al. Er spontaan onderstaan durft ze nog niet.

Slapen

Het slapen was in het begin een probleem. Ze wilde niet in haar bed slapen. Ook wilde ze geen dekbed over haar heen. Ze viel 's avonds op de bank in slaap. Daar lieten we haar liggen tot we zelf naar bed gingen. We namen haar dan mee naar boven.

Dan werd ze meestal wakker. Ze sliep dan tussen ons in. Dit was geen ideale oplossing. Mevrouw was 's nachts nogal draaiërig. Wanneer ik dan een keer wakker werd, probeerde ik haar in haar eigen bed neer te leggen. Dan werd ze in ieder geval daar wakker. Na een week of twee probeerden we het op een andere manier.

Voorlezen

Direct na het bad in haar eigen bed, verhaaltje voorlezen en dan maar duimen dat ze snel in slaap valt. De eerste 2 keren viel ze tijdens het voorlezen al in slaap. Daarna duurde het wat langer. Ik ging dan even naast haar liggen totdat ze in slaap was gevallen. Daarna heel zachtjes opstaan en naar beneden gaan, maar helaas lukte dat niet altijd. 's Nachts lieten we wel een leeslampje branden. Op een bepaald moment had ze door dat ik wegging als ze sliep. Dus ging ze niet slapen. Dan begon ze te huilen. Eén avond wond ze zich zo op dat ze als reactie hierop ging overgeven. Een andere keer poept ze haar bed vol. Er is een avond geweest dat ze begon te gillen.

Toen hebben we de slaapkamerdeur dichtgetrokken en zijn gewoon naar beneden gegaan. Na 5 minuten gingen we kijken. Met Jennifer maakten we toen de afspraak dat de deur open bleef, als ze ging slapen. Na 4 maanden is het bedritueel als volgt : Na het eten "Villa Achterwerk", "Sesamstraat" en dan in bad. Om 19.00 uur afdrogen en naar bed. Aangezien ik overdag werk en mijn man voor haar zorgt vraag ik haar wat ze die dag allemaal gedaan heeft. Wanneer ik de volgende dag weer moet werken, vertel ik haar dat mama morgen niet thuis is. Jennifer maakt het verhaal dan zelf af. "Mama buut (bus), papa aankleden". Dan lees ik één of twee verhaaltjes voor.

Vervolgens zoekt ze een boekje uit welke ze wil lezen. Die gaat ze lezen en ik ga naar beneden. Ron gaat dan naar boven om haar welterusten te zeggen. Ze gaat dan slapen. 's Morgens vroeg maakt ze ons wakker door hardop in haar boekjes te gaan lezen. Er liggen er altijd een stel op haar bed. Wat eet een kind van 3 jaar? Uit het groeiboekje haalde we een overzicht van wat ze allemaal zou moeten eten op een dag. De eerste dagen gaven we haar wit brood met boterhamworst. En als drinken chocolademelk en appelsap. Chocolademelk kende ze al. Na een week vroeg ze om meer boterhammen. Toen zijn we overgestapt op bruin brood. 's Avonds gaven we haar uit een potje.

Gevoerd worden

In het begin ging dat wel. Ze wilde gevoerd worden. Maar na een paar dagen kreeg ze in de gaten dat wij iets anders op ons bord hadden liggen. En dat wilde ze ook. Vanaf dat moment eet ze met de pot mee. En dat gaat uitstekend. Ze heeft totaal geen last gehad van spijsverteringsproblemen door verandering van voedsel. Ze lust praktisch alles. Zelfs spruitjes. Na een tijdje merkte we dat ze haar bord niet leeg wilde eten. Ze had genoeg, maar bleef tegen heug en meug dooreten.

Ze had immers in het tehuis geleerd dat ze haar bord leeg moest eten. Hoe los je dit op? Ik liet daarom een restje op mijn bord liggen en schoof deze van mij af. Ik zei dat ik genoeg had gegeten. Dat was voor haar het teken dat ze ook kon aangeven dat ze niet meer wilde. Inmiddels weet ze dat onze hond ook af en toe restjes krijgt. Als ze nu geen trek meer heeft, wijst ze naar de hond. Ook van het eten klaarmaken en opeten hebben we een vast patroon gemaakt. Als we koken zit Jennifer te kijken op haar stoeltje voor de keuken te kijken. Vervolgens gaan we samen de tafel dekken.

Zij zet haar stoel zelf neer en legt daar haar kussen op. Ook bij het afruimen helpt ze dapper mee. Ze vind het prachtig om te mogen helpen. We waren gewend om als we in de stad waren ergens wat te eten. Dit hebben we ook al heel snel met Jennifer gedaan. Ze vind het prachtig. En ook zij is gek op patat met pindasaus. Vanaf het begin praten we heel veel met haar. Constant dingen benoemen.

Dat leverde al gauw resultaat op. Ze is ook zeer leergierig. Het zinnetje "titat (wat is dat)?" horen we heel vaak. In het begin wees ze de dingen aan als ze iets wilde. Zoals haar beker drinken. We lieten haar dan het woordje drinken zeggen en dan kreeg ze het. Dat kwartje viel snel. Na zo'n 2 maanden zijn we begonnen met haar dingen te laten vragen in plaats van te gebieden. Ik had uit speelgoedfolders de afbeeldingen geknipt van het speelgoed wat zij heeft gekregen. Uit reclamefolders haalde ik plaatjes van een keuken, stoel, bed etc. Dit alles heb ik een boek geplakt.

Plakboek

Dit boek hebben we in het begin veelvuldig gebruikt om haar de diverse woorden te leren. Algauw legde ze ook zelf combinaties. Het is ook leuk om in de supermarkt elk blikje kattenvoer te begroeten met "hajjo poet". In het begin mixte ze beide talen. Het was "pour Tenniter". Ook gebruikte ze het woord "kokuté;". Wij begrepen niet wat ze daarmee bedoelde. Diverse mensen afgebeld die de Franse taal machtig waren. Toen was daar het Sesamstraatboekje.

Daar lag Ernie in bed. En weer riep Jennifer "kokuté;". Natuurlijk coucher (slapen). Weer een stukje begrip erbij. Nu kletst ze de oren van je hoofd. Ze leest voor aan haar poppen in haar kindertaal doorspekt met Nederlandse woorden. Ook leest ze 's morgens hardop uit haar boekjes. Ze is ook gek op muziek. Nu staat bij ons de hele dag de radio aan. Ze zingt al diverse liedjes op haar manier mee. In het begin gaven we haar heel weinig speelgoed. De puzzels werden wel leeggehaald, maar niets werd op de juiste plaats gelegd. Na anderhalve maand lukte dit wel. Ze vindt het heel leuk om samen te spelen. Daarnaast vermaakt ze zich nu prima in de tuin met een bezem, stoffer en blik.

Corrigeren

Als iets niet lukt, zoals het aankleden van de pop heeft ze de neiging wat driftig te worden. Dit wordt door ons afgekapt en met een kleine aanwijzing onzerzijds kan ze dan weer verder. Inmiddels heeft ze de kist lego ontdekt. Ze is gek op post lezen. Ze is hier gekomen in een tijd dat er dagelijks kerstkaarten en (uiteraard) felicitatiekaarten voor haar kwamen. Zodra de brievenbus kleppert, roept ze "pot,...pot". Ze haalt dan de post en is dan heel lang bezig met de folders te lezen.

Om 17.00 uur is het net alsof er een duracell batterij extra is opgeladen. Dan krijgt ze haar drukte speeltuurtje. Ze dolt, springt en danst in het rond. Ze was nog geen 7 weken hier of we kregen al een oproep van de gemeente om haar voor 22 maart in te laten schrijven op een basisschool. Dat vonden we nog wel wat voorbarig. Ik heb de gemeente maar gebeld, dat we dat nog maar niet deden. Ze wordt in december 4, maar vooralsnog zijn we van plan om haar pas met ingang van het schooljaar 2001/2002 naar de basisschool te laten gaan. Dan is ze anderhalf jaar hier.

Onderwijs

We weten nu ook nog helemaal niet wat voor type onderwijs bij haar past. Met ingang van april gaat ze wel 2 dagdelen naar de peuterspeelzaal. Ze heeft het daar redelijk naar haar zin. Bij aankomst was Jennifer 86 cm lang en ze woog 11 kg. Inmiddels is ze 57 cm gegroeid (= 1.43 m) en 34 kg aangekomen (= totaal 47 kilo) . Haar gezicht is veel voller. Na een paar weken begon ze door te krijgen dat we bij elkaar hoorden. Wanneer ze op tv een gezin zag wees ze ons drieën aan en riep papa, mama en "Tenter". Algauw was ze ook niet meer bang voor de hond.

De angst voor de poes bleef wat langer. Dat kwam omdat deze overdag meer boven lag te slapen. Nu wil ze zelfs naar boven om de poes te aaien. Ze was ook nog niet zindelijk. Na een paar weken zijn we begonnen met zindelijkheidstraining. In het begin hadden we een potje, nu een kinderbril. Ze is sinds kort zeer actief bezig zichzelf uit en aan te kleden. Ze wil alles zelf doen. In het begin had ze periodes dat ze tijdens het eten stil viel en begon te staren. Het contact met ons viel dan even weg.

Observeren

Wisten we maar wat er allemaal met haar gebeurd was. Nu gebeurt dat gelukkig niet meer. Ze observeert heel goed. Dingen die wij niet zien, ziet zij wel. Ze is nu in een fase dat ze af en toe even een baby wil zijn. Dan kruipt ze op schoot en begint allerlei kindergeluidjes te maken. Ze wil dan lekker geknuffeld worden. Toen ze hier aankwam was ze verkouden. Dit hield zo'n twee weken aan. Daarna heeft ze een aantal malen zomaar koorts gehad. Een sinassprilletje en slapen was al voldoende om dat te doen zakken. Je schrikt wel zo'n eerste keer. In het begin liet Jennifer zich door andere mensen aanraken. Ook liep ze spontaan op vreemde mensen, die haar aandacht vroegen af. De laatste paar weken wil ze dat niet meer. Wanneer iemand dat toch doet, loopt ze direct naar één van ons toe en pakt ons dan vast.

Visite

Wij hadden iedereen aangegeven niet zomaar op visite te komen. Wij wilden eerst zien hoe Jennifer op de veranderingen in haar leven reageerde. De dinsdagavond na de Kerst kwamen onze vrienden 's avonds op visite. Jennifer lag op de bank te slapen, maar werd wakker. Toen onze vrienden weer weggingen, wist Jennifer het even niet meer. Ze begon heel hard te huilen. Zowel Ron als ik werden vastgeklampt. De hele tijd riep ze "Papa's skatje, papa's skatje". Ze was als de dood dat ze weer weg moest. Voorlopig dus geen visite aan huis. Na een paar weken probeerden we het nogmaals met oma en opa. Ook dat ging nog fout. Wel konden we naar mensen toegaan. Dan had ze immers haar schoenen aan. Ze ging samen met ons weg met de auto en ook samen weer terug naar huis. Inmiddels heeft ze al zoveel vertrouwen dat we weer gewoon visite kunnen ontvangen.

We dachten dat we alles hadden gehad, nu Jennifer inmiddels bij ons was. Niet dus. Volgens de brief van Justitie moest Jennifer binnen 5 dagen aangemeld worden bij de gemeente en binnen 8 dagen bij de vreemdelingenpolitie. Wij de dag na de Kerst naar de gemeente. Bent u al bij de vreemdelingendienst geweest? Nee. Daar moet u eerst heen. In verband met de koppelingwet is dit sedert 1 juli 1998 verandert. Maar wij hebben hier een brief van juli 1999 van Justitie. Nee, eerst naar de vreemdelingenpolitie. Oké.

Vreemdelingendienst 2

Maar daar was de eerstvolgende mogelijkheid pas 19 januari. Pasfoto's mee. Alles gekopieerd. Netjes in een dossier. Geen probleem, alleen moest er nog een TBC-verklaring komen. GGD gebeld. U kunt ook een verklaring van de arts sturen, dat er geen sporen van TBC zijn. Oké;, dat regelen we. Vervolgens weer naar de gemeente. Ook zij kregen netjes een compleet gekopieerd dossier. Het originele geboortebewijs hadden we nog niet. Dat lag nog in Haïti. Diverse formulieren ingevuld. De volgende dag werden we gebeld. Er moest toch een origineel geboortebewijs overhandigd worden. Maar die hadden we nog niet. Dat kon nog wel even duren. René; van Wereldkinderen gebeld. Zij wilde telefonisch wel een woordje doen bij de gemeente als die bleven tegenwerken.

Gelukkig was de gemeente na intern overleg soepel en was de inschrijving geregeld. De aanvraag voor de kinderbijslag zou automatisch gaan. Nu werk ik zelf bij een dergelijke instantie en niets gaat in dit soort uitzonderlijke situaties automatisch. Dus toch maar even gebeld. Gelukkig maar. Ze stuurden ons netjes een aanvraagformulier op. Om alles voorlopig juridisch dicht te timmeren ook maar een voogdijverklaring aangevraagd. Dit was snel geregeld. En dan het consultatiebureau. Een verhaal apart. Wij erheen om het dossier aan te leggen. Ook hiervoor alle ons bekend zijnde gegevens gekopieerd. Vervolgens zou men daar uitzoeken welke inentingen er nog nodig waren. Na diverse keren gebeld te hebben was daar eindelijk het antwoord: na overleg met de entadministratie had men besloten dat het beter was om alle inentingen opnieuw te doen.

Inenting

De eerste keer zou ze een DTP, HIB en BMR1 prik krijgen. Dat moet dan maar. Inmiddels verzocht de entadministratie ons de nodige papieren van de inenting op te sturen. Bij het eerstvolgende bezoek aan het consultatiebureau riep de arts Jennifer binnen. Wij naar binnen. Vervolgens wordt Jennifer aangesproken met hij. Wat een belangstelling. Verbazing van het consultatiebureau dat ze 3 prikken moet krijgen. Hallo, dat was jullie idee. Dan geeft de arts er maar 2, alleen DTP en HIB. Na een maand zou Jennifer nogmaals DTP en BMR1 krijgen. Een week na de eerste 2 prikken worden we gebeld door de entadministratie. Waarom heeft Jennifer deze prikken gehad?

Deze had ze toch al in het verleden gekregen. Wij doen het verhaal van de afspraak uit de doeken. Daar wisten ze niets van. Dat was onzin. Jennifer moest alleen BMR1 nog hebben. Dat kon ook bij de GGD. Mooi, einde consultatiebureau. Jennifer had een aibaarheidsfactor van 100. Dat is in het begin wel leuk. Onbekende mensen die opmerkingen maken. Maar dat men haar zonder het te vragen zich veroorloofd in haar wangen te knippen of een aai over haar bol te geven, dat snappen we nog steeds niet. Het begint nu dan ook best wel vervelend te worden.

Voor reacties van onbekenden op straat zijn we dan ook Oost-Indisch doof geworden. Gelukkig is Jennifer nu zover dat ze aanraken door onbekenden afweert. De eerste weken na de aankomst van Jennifer waren we allebei bekaft. We leefden de eerste dagen eigenlijk van etenstijd tot etenstijd. Na 5 jaren wachten was eindelijk onze wens vervuld. En dan ineens ben je ineens een gezin. Door de emoties rondom de aankomstperikelen waren we uitgeput. Jennifer was bij aankomst erg verkouden. Wij werden algauw aangestoken. We leefden de eerste dagen eigenlijk van etenstijd tot etenstijd.

Kind gebeten

Tussendoor ook nog eens langs diverse instanties en artsen. Met vallen en opstaan zijn we er gekomen.

Op een rapportbespreking word ik aangesproken door de juf van Jennifer. Ze heeft een kind gebeten in de klas. Ik vind dat geen gedrag voor haar zoals we dat van haar kennen. Ik vertel dat thuis aan Ron en die komt tot de conclusie dat Jennifer zijn opmerking "Je moet wat meer van je afbijten" wel erg letterlijk heeft genomen.

En wat vind je van "papa ligt op zijn zij" in plaats van papa ligt op zijn zij.
Jennifer heeft nu al haar zwemdiploma's gehaald (12 stuks) en zit sinds 05-05-2007 op de zwemvereniging. Haar vorige zwemjuffrouw zei tegen ons dat donkere mensen er langer over doen om het diploma te halen omdat ze minder drijfvermogen hebben?!?! Ik ben nog steeds bezig om dit ergens zwart op wit te zien staan. Waarom zouden ze dat hebben? Inmiddels is Jennifer hier al weer 9 jaar. Alweer 12 jaar en een nieuwe leerling in groep 8. Ongelooflijk hoe haar ontwikkeling is gegaan in die tijd.

Ze was net zoals vele andere meisjes een grote fan van K3 maar dat is natuurlijk veranderd, ze is immers al 12 !! Ze is ook gek op lezen, kledingen muziek, heeft veel fantasie en zit lekker in haar vel. Kortom een meisje uit duizenden. En wij zijn nog steeds zeer dankbaar dat zij bij ons mocht komen wonen. Ook zij heeft het enorm naar haar zin in onze nieuwe woning, maar dat ging niet zonder slag of stoot, omdat zij vanuit het tehuis in Haïti niets meenam was ze bang dat dat nu weer het geval was. Na een uitleg over wat wel en niet meekon is ze helemaal gerust gesteld en heeft er dus enorm veel zin in.

VMBO

Jennifer is nu klaar om naar het voortgezet onderwijs te gaan, de eerste de beste school die ze bezocht heeft (en wij ook uiteraard) voelde zo goed dat ze daar naartoe wil, verder kijken had geen zin. Ook zag ze daar heel veel bekenden dus dat was een reden extra om nou juist deze school uit te zoeken.

Dinsdag 25 augustus 2009 was haar eerste schooldag. Tot nu toe is ze razend enthousiast en we hopen dat het zo blijft. Ze heeft al een hele boel vriendinnen erbij gekregen en fietst samen met hun naar school. Toch twijfelt ze nog aan wat ze later wil worden, wij vinden dat voor een 12-jarige helemaal niet zo gek. Ze heeft nog tijd zat om een definitieve keuze te maken...en ach...is die dan écht definitief? en wat ze dan daadwerkelijk wordt? wij hopen net zo gelukkig als nu...dan hebben wij ons doel bereikt.

Elly & Ron van Meijer